

staa, at det ærede Mindretal er gaaet med til at sætte den korte Frist, thi mangfoldige Købere ville sikkert, hvis denne Frist bliver til Lov, forbeholde sig, særlig naar der købes paa Markedet, at i Tilfælde af Tvist skal Sagen afgøres for Retten. Jeg kan derimod mindre godt forstaa, at Flertallet har kunnet gaa med til at sætte saa kort Frist. Jeg synes ogsaa, den Frist, her er sat, stemmer mindre godt med den Frist, som i Henhold til Ændring Nr. 8 gives indklagede til at underrette sin Hjemmelsmand om Sted og Tid for Voldgiftsrettens første Møde, thi indklagede faar ved dette Ændringsforslag 8 Dages Frist til at give sin Hjemmelsmand den nævnte Underretning. At man har stillet Ændringsforslaget under Nr. 8, hvor man søger at bevare indklagedes Ret til Regres mod sin Hjemmelsmand, har min fulde Billigelse, men naar man der bestemmer, at han har 8 Dage til at underrette Hjemmelsmanden om, at der skal være Voldgiftssag angaaende et bestemt Dyr, han har faaet af ham, maa det være, fordi Hjemmelsmanden kan have Interesse af at være til Stede ved det første Møde, hvad han sikkert ogsaa har. Det vil sikkert i Almindelighed være heldigt, at indklagedes Sælger er med ved det første Møde, idet der saa ofte, naar alle vedkommende ere til Stede, kan være Haab om at faa Sagen ordnet straks. Men naar den indklagede kun faar 3 Dages Varsel til det første Møde, og han faar 8 Dages Frist til at underrette sin Hjemmelsmand om dette, kan det ofte gaa saaledes, at Hjemmelsmanden ikke faar noget at vide om Mødet før flere Dage efter, at det er afholdt. Endelig kan det ogsaa let tænkes, at vedkommende Dyr kan have været paa endnu flere Hænder i den Tid, der er Tale om. Det synes jeg heller ikke, der har været tænkt paa ved Affattelsen af Ændringsforslag under Nr. 8.

Dernæst har jeg en Bemærkning at gøre til Ændringsforslag under Nr. 12 til § 4, der bestemmer, at naar Voldgiftsmændene ikke kunne blive enige om de i vedkommende Paragraf ommeldte Forhold, som de skulle afgive Kendelse over, saa skal Formandens Stemme gøre Udslaget. Jeg forstaaer ikke rigtigt dette Ændringsforslag, thi det er dog vel ikke Meningen, at Formanden kun skal være en Slags Opmand, der først træder til, naar de to andre ikke kunne blive enige. Jeg synes, at Formanden, der skal være medvirkende ved selve Voldgiftskendelsens Afsigelse efter § 5, ogsaa maa være fuld aktiv Deltager ved

den Afgørelse af Spørgsmaalet, om vedkommende Sag i det hele skal undergives Voldgift, som omhandles i § 4. Jeg synes ikke, han dér skal være Opmand, og er det ikke Meningen, at han kun skal være en Slags Opmand, saa vil Ændringen alt-saa sige, at Formanden kan overstemme de to andre, men det synes jeg nok er at give Formanden alt for megen Myndighed.

Endelig en Bemærkning om Voldgiftsformandens Slægtskabsforhold til Parterne. Jeg ser ikke, at der er draget Omsorg for — eller truffet Bestemmelser om, hvad der skal ske, naar Voldgiftsformanden er i Slægtskabsforhold til en af Parterne. Jeg synes, det er mindst lige saa uheldigt, at en Voldgiftsformand kommer til at fungere i en Sag, hvor han er i Slægt med en af Parterne, som det er, at en af de andre Voldgiftsmænd fungerer i Sager, hvor de ere i Slægt med en af Parterne. Jeg tror derfor, det er heldigt at forbyde ogsaa Voldgiftsformænd at medvirke i saadanne Sager, men hvis det sker, maa der i Loven indsættes en Bestemmelse om, hvem der saa skal være Formand.

Det er kun disse faa Bemærkninger, jeg har at gøre, og jeg vil meget henstille til det ærede Udvalg at skænke dem en velvillig Overvejelse inden 3die Behandling.

Døcker: Jeg skal ikke nægte, at jeg fra Begyndelsen nærede nogen Tvivl om, hvor vidt man kunde gaa med til at gøre Voldgift tvungen, navnlig saaledes som Lovforslaget den Gang forelaa. Men efterhaanden som vi arbejdede med Lovforslaget, lykkedes det efter min Mening alligevel at faa en saa betryggende Ordning, at det ny og uvante, der jo i Virkeligheden ligger til Grund for Forslaget, bliver antageligt. Og skulde det saa endelig vise sig at være uheldigt, kan det jo, naar Ændringen til sidste Paragraf vedtages, redresseres senest om 5 Aar.

Det er ganske givet, at hvis Voldgift kun skal komme til Anvendelse, naar der forud for en Handel træffes Overenskomst om, at der eventuelt skal være Voldgift, vil denne komme til at virke i ganske overordentlig faa Tilfælde. Det er jo ved *almindelige* Handeler ret sjældent, at der tages Forbehold om, hvorledes det skal gaa, hvis der opstaaer Retstrætte. Man gaar ganske simpelt i de allerfleste Tilfælde ud fra, at der ikke skal komme nogen Retstrætte; den Part, der tager et saadant Forbehold, vil let kunne paadrage sig et vist Skin af at nære Mistillid. Noget andet er det med de meget store Handeler,